

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1126

13.10.2024 (135)

Adolf Hitler: Elskede Fører

Del 3

Adolf Hitler: Leder af personlig opofrelse

af Michael Storm

Nationalsocialismen er, som enhver revolutionær bevægelse, drevet af *personlige ofre*. Vores bevægelse er unik, fordi vores leder ikke kun var et eksempel på personlig opofrelse under kampen om magten, men gjorde det gennem hele sit liv.

Da Hitler kun var en ung mand, overdrog han sin børnepension til sin lillesøster, Paula, og drog derefter ud på egen hånd for at overleve i en fjendtlig verden, hvor det daglige brød måtte vindes med hård hånd. Dette tidlige eksempel på at sætte andres behov før sine egne var konstant i hans liv.

Under Første Verdenskrig delte Hitler alle de almindelige soldaters trængsler. Hans regiment blev gennemblødt ved fronten. Da styrken aftog, blev hver mand bedt om at gøre mere. Ingen mand gjorde nogensinde mere end Hitler. Han meldte sig konstant frivilligt til ekstra opgaver, tog de farligste opgaver og undgik døden med

nød og næppe dusinvis af gange. Det var, som om han alene ved sin blotte vilje kunne bringe sejr til Tyskland. Når det var tid for ham at tage på en velfortjent ferie eller orlov, nægtede han og gav den i stedet til en gift mand, så han kunne være hjemme hos sin familie.

Efter dolkestødet i ryggen og Tysklands ydmygende nederlag svor Hitler at dedikere resten af sit liv til at gøre Tyskland stort og omstøde den onde Versailles-traktat. I løbet af disse år med kamp oplevede han endnu større afsavn, end han gjorde i sin ungdom.

Hans personlige garderobe var så sjusket, at et partimedlem måtte donere et jakkesæt, så Føreren kunne mødes med de store industrifolk. Ikke alene levede han ydmygt, så hver en mark kunne gå ind i kampen, men han måtte også opgive sin drøm om nogensinde at blive (det troede han i hvert fald dengang) kunstner eller arkitekt.

Materialistiske gevinster var ikke de eneste ofre, som partiet krævede af sin leder. Hitler beklagede sig ofte over, at han ikke kunne nyde sin egen families hjerte og favn, fordi han ikke kunne gifte sig, da han var gift med hele Tyskland. Endnu værre var det, at han vidste, at han aldrig kunne opleve glæden ved at være far, fordi det ville være uretfærdigt over for hans børn, dvs. at byrden ved at følge i hans fodspor ville være for stor for dem.

Da krigen kom til Tyskland, måtte Føreren opgive sin drøm om at genopbygge sine byer. Så tog han uniformen på og nægtede at tage den af, før sejren var i hus. Han arbejdede døgnet rundt og havde altid mere og mere at gøre. Hans hovedkvarter, "ulvehulen" i Rastenburg, lå begravet i en sumpet skov, der var for varm om sommeren og for kold om vinteren. Hans stab betragtede det som en glædesløs opgave og kunne ikke vente, til de blev forflyttet til Paris eller Berlin og efterlod Føreren til at knokle videre for Tyskland uden underholdning, lys eller sejrens søde frugt.

I førerbunkerens i foråret 1945 stjal Hitler sig væk fra de militære konferencer i nogle få minutter for at beundre modellerne af de storslåede nationalsocialistiske byer, som han drømte om at bygge efter krigen, vel vidende at de aldrig ville blive bygget i hans levetid.

Da sovjetiske granater begyndte at falde over byen, sagde han til Waffen SS-general Leon Degrelle, at hvis han havde haft en søn, ville han have ønsket, at han var som Degrelle, men at Degrelle måtte bevare sit liv sammen med oberst Hans-

Ulrich Rudel, så de kunne inspirere den fremtidige tyske ungdom med deres heltmod. Føreren sagde, at han ville bringe det ultimative offer for Tyskland og ikke flygte, men kæmpe mod fjenden til den bitre ende, og så fratage kapitalisterne og bolsjevikkerne deres jødiske fornøjelse ved ikke bare at stille ham for retten, men også lemlæste hans krop, og så kæmpede han, indtil "Untermenschen" kun var få meter væk, og så fløj han op til Valhalla.

Adolf Hitler var en mand, der ofrede sig selv, hele sit liv, for sit folk. Den store dyd er en iboende egenskab ved nationalsocialismen, nemlig at den enkelte ofrer sig for det fælles bedste. Det er derfor, en enkelt nationalsocialist er mere værd end hundrede demokrater eller republikanere. Det er det, der gør os så stærke og så frygtede.

Som ung stormtrooper arbejdede jeg 48 timer om ugen på en lokal fabrik, donerede hele min løn til partiet, gjorde rent i hovedkvarteret, bemandede skrivebordet, indsamlede underskrifter på petitioner, lavede mad, lavede tv-interviews og havde det engang imellem sjovt i en gadekamp med jordens afskum. De fleste af "fair weather"-nationalsocialisterne var svære at finde, når det var tid til at arbejde eller donere nogle rigtige penge. Ikke overraskende blev de alle luget ud af bevægelsen, ikke på grund af dødstrusler eller bomber, men på grund af deres manglende overbevisning om nationalsocialismen. De ønskede at "feste" og høste ære fra andre kammeraters værdige ofre. Disse droner forlod hurtigt partiet, og hver gang de gjorde det, gjorde det os stærkere.

Sammenlignet med vores Førers ofre er mine penge, min sved og mit blod et sølle offer. Men vores bevægelse er i dag fuld af kammerater, hvis ofre gør dem til helte: ægte nationalsocialister som Reinhard Sonntag, der gav sit liv for blot et par år siden, og Gottfried Kuessel, der har været fængslet i over to år (og står over for yderligere otte års fængsel) samt mange, mange flere, som af sikkerhedsmæssige årsager ikke kan nævnes ved navn, men uden hvem du ikke i dag ville holde denne avis i dine hænder og læse denne artikel.

Vi nationalsocialister bedømmer kun en mand eller kvinde ud fra én styrkeprøve, og det er, hvor meget de *ofrer* for sejren. Hvor kloge de er (eller tror de er), hvor rige de er, hvor gode krigere de hævder at være, eller hvor meget øl de kan drikke, betyder alt sammen ingenting ... kun *hvor meget en person giver af sig selv!*

Hver enkelt af os - inklusive *dig og mig* - må stille sig selv det centrale spørgsmål!

Heil Hitler!

Begyndelsen

Denne beretning om Førerenes sidste kamp i Første Verdenskrig blev bragt i *Der Schulungsbrief*, marts 1934. Den er skrevet af Kurt Jeserich og er baseret på oplysninger fra Hitlers krigskammerat Ignatz Westenkirchner, som var vendt tilbage til Tyskland fra Amerika i 1930'erne.

Den store død stønner over hele Flandern. Den pansrede død er overalt. Tom jord skælver under forsvarskampen i 1918. Ilden ruller hen over granathuller og skyttegrave. Engelske tropper fejler i deres angreb mod højderne ved Moche, tæt på Comines. Amerikanske angrebstropper kollapser mod den håndfuld lommer af feltgrå kampvilje. Kampvognskolonner styrter i døden mod det tyske herodes klippe.

Midt i maskingeværildets raslen brøler haubitser, artilleri, miner og granater fra dykkende flyvemaskiner. Blod gøder jorden, som lugter af krudt, og hvor de døde ikke engang finder dødens fred. Fra bjerge af ofre danner skæbnen et monument over heltemod og forfærdelige pinsler for en næsten desperat menneskehed.

En verden er svoret sammen i had. Ødelæggelse! Ruining! råber den fra sine kanoners varme løb.

Det var fronten også!

Spredt i skyttegrave og skyttehuller ligger heltene fra Regiment List med deres maskingeværer og rifler, presset ned i furerne i den opkørte jord; blødende, men stadig kæmpende, forbandende, men ikke på tilbagetog!

Aftenen den 19. oktober 1918 falder over Flanders dødeligt sårede landskab. Men døden sover stadig ikke. Den blinker stadig, gulrød og rasende, den materielle kamps rasende ild. Tropperne er udmattede, våde og dækket af mudder, trætte og sultne. Enkelte mænd rejser sig fra skyttegravene og snubler hastigt fra granathul til granathul mod bagenden: madbærere! Og fjenden fordobler sin ild.

Tre musketerer, løbere fra regimentets stab, kæmper mod døden. Et sted bagved ligger den forladte artilleribunker. Det er der, feltkøkkenet skal stå. De rykker frem, skridt for skridt, gennem haglet af bly.

Det uhyggelige lys fra farverige raketter lyser op mellem frontlinjerne. Så finder de endelig artillerigranater og tomme granatkasser. Feltkøkkenet er nået frem. De tre musketerer ånder lettet op.

Men fjendens batterier raser igen. Nedslag efter nedslag, rystende lyn river fontæner af jord op. Træ og stålstykker flyver op med mudderet og falder ned på bunkerens tag. Kvarter efter kvarter går. Det er umuligt at vende tilbage til fronten nu. Soldaterne sidder og venter i bunkeren. Og til højre og venstre, foran og bag dem raser i et bad af stål effekten af den mest forfærdelige ødelæggelsesteknologi. Tre bayerske musketerer er låst fast i et jordhul af kanonrørens vilkårlighed; deres liv afhænger ikke længere af heltegerningen og deres egen vilje, men simpelthen af tilfældighedernes meningsløshed og af pligtopfyldelsen hos ukendte artillerister bag de tyske kanoner, som forsøger at nedkæmpe de engelske modstandere.

Sådanne timer ved fronten i den store krig kræver rigtige mænd. Og hvis mangan en soldat sad med rædslen og desperationen åndende i nakken, sad der her i den halvt begravede bunker nær Moche i Flandern denne nat den 19. oktober 1918 en, der havde mestret denne desperation, korporalen, løberen, broderen, den gode kammerat. Han overvandt i sig selv det, som ofte skræmte de andre. I fire år har han nu stået ved fronten. Her i Flandern oplevede han engang sin ilddåb. Siden da er han gået gennem nød og død i sin heltmodige frivilligheds ånd. Bayerriwald, Wytschaete, La Basse, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, LaFontaine - det var de store slag, han oplevede. Når alle fortvivlede, forblev han standhaftig; når andre bandede, forblev han tavs. Når de kollapsede i udmattelse, gjorde han sin pligt. Ja, han gjorde mere end sin pligt: Han trådte ofte i stedet for en kammerat og risikerede - i hans sted - selv døden i kampens helvede. Regimentets løbere kendte til hans initiativ - frem, frem - når det gjaldt om at få ordrer til fronten gennem spærreild. Da han gjorde sig klar til at springe ud af dækningen, omgivet af ødelæggelsens raseri, lød hans stemme fast: "Så er det nu!" Han så ikke ud til at have nerver på, og når andre mistede modet, så han på dem med sine store, klare øjne, og de blev rolige igen og kæmpede videre.

Når han tilbragte de sjældne, fredelige timer bag fronten med dem, talte han begejstret om sin kærlighed: fædrelandet! Han talte om sejrens vished og om den skæbne, Tyskland en dag ville få, fordi det havde en skæbne bag sig, som det ellers ikke behøvede at have.

De forstod ham ikke, de rystede på hovedet, når han talte på den måde. Ikke desto mindre fornemmede de noget af en stor sandhed i hans ord. Det gjorde dem bange og hjælpeløse og fik dem til at grine.

"En dag, meget senere, vil du forstå mig!" plejede han så at sige. Ofte blev disse diskussioner bragt til ophør af en alarm, af ordren til en ny mission. Så stod han på sin post igen, korporalen, løberen.

Nu sad de tre her sammen i den ramponerede bunker. Time efter time gik.

Og så, pludselig, længe ventet, slår glimtet fra en eksploderende granat ned i bunkeren. Detonationen kastede mændene til jorden, lammede dem i rædsel og kastede jord op. Det var en fuldtræffer ved indgangen til bunkeren. Alt skete på et splitsekund.

Så kom den djævelske rædsel ved krigsførelse i vores civiliserede tidsalder snigende i en usynlig sky: gas!

Mens endnu et angreb er i gang ved fronten, kæmper mændene i bunkeren her mod den ætsende død, der æder sig ind i lunger og øjne. Ved fronten raser angrebet. I bunkeren fortsætter natten, endeløs...

I morgenskumringen snubler en korporal ind på forbindingspladsen. Et par dage senere ruller et hospitalstog mod hjemlandet. I togvognen, ved siden af sønderskudte krigere, sidder en blind soldat, gårsdagens løber, ynglingen.

Han, som i slagets uendelighed ikke kunne se længere med sine sunde øjne end til sin egen skyttegravssektor og den lille plet med granathuller, hvor døden forgæves forsøgte at jage hans liv og hans ordrer til de kæmpende tropper, han - den blinde - bliver nu seende. Det er nat omkring ham, men i hans hjerte gløder den hellige tilværelses berømmelse, og han, den blinde, ser nu tydeligt i lyset fra denne flamme de endeløse vidder af verdensbegivenheder, som begyndte med blod og vil ende med blod. Han ser sit folks skæbnesvangre længsel, ser en hel verdens lidelse og elendighed. Ja, han ser vejen til frelse!

Og mens den røde pøbel spytter på rigsvåbnet, mens mytteriet folder frihedens klude ud, modnes en vilje i denne mand: Blodet fra denne krig, det skulle ikke have flydt forgæves. Sejrskransen fra en bedre sejr - Tyskland skal en dag hejse den på sit nye folks flag!

Det var en blind soldats tavse ed, og sådan begyndte den 9. november 1918 på hospitalet i Pasewalk historien om den nationalsocialistiske bevægelse.

En mand gik herfra og blev trommeslager, og overalt, hvor han formede nye tyskere af mænd, løftede de armen som tegn på deres nye tro, ligesom forfædrene løftede spyddet, da de hilste på deres konge, Føreren.

Adolf Hitler i Første Verdenskrig

Førerens rapport om frontkammerater (1914-1918)

En mand tager tolv fanger

Den 10. oktober 1914 rejste jeg til vestfronten med regimentet "List", som Hitler også tilhørte. Flandern var vores første sektor. Men først i 1916, under de bitre materielle kampe, mødte jeg personligt Adolf Hitler. Indtil da var vi begge kommet uskadte gennem krigen. En aften befandt vi os begge i en forladt kanonstilling, da fjenden begyndte at skyde voldsomt og vildt. Så "serverede" de gas for os. Hele natten hamrede artilleriet løs på vores stilling. Vi troede, at vi var kommet godt igennem det, indtil daggry, hvor vi fik at vide, at Hitler havde mistet synet. Han sagde selv, at han ikke kunne se, og han holdt sine hænder foran sine smertende øjne. Så blev han bragt til et felthospital i baglandet.

Jeg husker tydeligt en hændelse, som vidner om Hitlers personlige mod under krigen. Det var ved Epagny. Under en fremrykning måtte Hitler som budbringer passere en skovklædt skråning, der var besat af franske soldater, som var afskåret fra deres enhed. Toppen af deres hjelme stak op over toppen af skyttehullerne. Adolf Hitler genkendte dem gennem sin feltkikkert, greb en pistol og gjorde et tegn med hånden bagud, som om hans kammerater kom op bag ham. Han drev tolv franske soldater ud af deres stillinger og tog dem med tilbage til vores kommandopost.

Hitler talte ofte i ensomme timer om Tysklands politiske fremtid. Frem for alt var han bekymret over opdelingen af riget i mange småstater. Han sammenlignede de mange tyske småstater med papirspåner, som han havde bundet enkeltvis til en snor. En brise, sagde han, kunne blæse dem væk. Men hvis man bandt dem sammen i et bundt, så kunne selv en kraftig vind ikke flytte dem. Selv den simpleste mand blandt os forstod, hvad han ville sige.

I den materielle kamp

Den vestlige hær modtager forstærkninger, for velkendte enheder i øst er blevet befriet. Hvad det betyder, kan kun måles af den, der har stået her i årevis i de materielle kampfes trommeild, af den, der - dækket af indtørret mudder og blod - mærker giftgassens stik i lungerne, og af den, der dag efter dag - de af granatsplinter oprevne sår har knap nok ar - konkurrerer med døden gennem artilleriskærmen og ivrigt drikker en mundfuld kaffe eller spiser en tør brødskorpe, som om det var den fineste kage.

Reserveinfanteriregiment 16, kaldet "List", i opstillingen af 6. bayerske reservedivision, kæmper nær Soissons, selvom det ikke er blevet genopfyldt, er drænet for blod og ammunition, ikke har fået nyt tøj i syv uger, er udmattet af tvungne marcher, er drivvådt af regn og ønsker hvile. Faktisk er de blevet udtømt af kamp, men faktisk er de en reserve bag højre flanke af den syvende og første armé.

Og i virkeligheden står de om aftenen den 26. maj i de forreste linjer i et højresving og formodes nu at rulle fjenden op. Fra Ailette ser de over til Aisne. Deres kommandør er Anton von Tubeuf, en major. Han er regimentets niende kommandør, og han har nu ledet "Listerne" i fem dage. Han bærer de andre enheder i divisionen med sig over den berømte og berygtede Chemin des Darnes.

Hele regimentet nyser, mens det løber og kæmper, for jorden er tykt dækket af gas, der er affyret af artilleriet. Her er stejle bjergrygge, forrevne højder og "heksedanssteder", der er flænset af granatsplinter og runder med oprevne trærodde og grene, der stikker op af den udbrændte jord. Man må løfte morterer, maskingeværer og ammunition hen over dem for at få dem i stilling. Og luften er konstant surrende og susende af rødglødende jern i alle størrelser og former. Telefonlinjer fra regimentsstaben til bataljonerne og mellem bataljonerne er umulige. Når det gælder formidling af ordrer, hersker budbringeren ubestridt. Med næsten drømmeagtig sikkerhed løber og springer han ud af krateret og flyver forpustet mellem detonationerne med deres opstigende fontæner af stål, ild, jord og røg hen over huller, bjælker og lig, i den helvedes summen fra hvepsreden af stålbeklædte granater. Hvis han ikke formår at få sin besked eller ordre igennem dødens brændende forvirring til den rigtige mand, så går hele operationen i

hundene, og den jernhårde vilje hos denne fremrykkende kile af flankekæmpere kollapser i fiasko. Ved siden af lederne bærer han nu skæbnen og udfaldet af dette slag i sit hoved, i sin lomme, i sin dygtighed og i sit mod.

Fem dage lang raser den vilde krig i alle dens afskygninger, og - som så ofte før og så ofte efter - løber regimentets mest utrættelige, modigste, mest frygtløse budbringer, springer, rapporterer, modtager ordrer og løber fra staben til spidsen, fra bataljonen til kommandøren.

Og efter fem dage har regimentet rullet fjendens front 23 kilometer op, brudt den dristigt og, så vidt man kan tælle, taget 400 fanger, 16 kanoner, 100 maskingeværer, fire lastbiler, 15 ammunitionsvogne og en sapperlejr.

"Ved siden af de enkelte ledes præstationer må hovedæren for den skinnende udførelse af angrebet tilskrives regimentets budbringere," sagde kommandøren for R.I.R. 16, kaldet "List", Anton von Tubeuf.

Den 1. juni 1918 bliver regimentet hædret ved, at dets kommandør modtager Military-Max-Josef-Order. Og den 4. august placerer den nye indehaver af Military-Max-Josef-Order von Tubeuf Jernkorset af første klasse på brystet af korporal Adolf Hitler, den højeste og for den almindelige soldat i skyttegravene mest sjældent givne udmærkelse.

W. L. Diehl

Fuldtræffer i kommandobunkeren

Omkring middagstid kommer budbringerne med de nye angrebsordrer. Igen er Adolf Hitler der, urokkelig og utrættelig i udførelsen af sin farlige pligt. Ofte påtager han sig frivilligt de vanskeligste opgaver for en eller anden kammerat, helt op til de forreste linjer under kraftig beskydning.

Omkring kl. 13.30 indledes det andet angreb med artilleristøtte. Tabene er frygtelige for dem, der stormer frem over det åbne land. Det lykkes kun nogle få, med bajonetten i hånden, at bryde ind i de første fjendtlige skyttegrave og tage fanger. De kan ikke komme længere. Forgæves forsøger den anden bataljon at komme kammeraterne længere fremme til hjælp. Lederen, reserveløjtnant Schubert, falder allerede under det første angreb.

Nu begiver regimentets chef, oberstløjtnant Engelhardt, sig personligt til den nordlige skovkant. Med en feltkikkert gør han sig bekendt med situationen og udsponerer det bedste sted at angribe fjenden. Men årvågne øjne har allerede fået øje på ham. Maskingeværild regner ned over ham, flår buskene til højre og venstre fra hinanden og borer sig ind i træerne. Ricochetterne brummer gennem luften. Der styrter Adolf Hitler og korporal Bachmann op og dækker ham med deres egne kroppe. Kommandanten, der har nedsat udsyn, spørger forbløffet Hitler: "Hvorfor det?" "Vi ønsker ikke at miste vores regimentschef en anden gang", lyder det beskedne svar. Som tak et stille håndtryk fra kommandanten, som om alt dette var selvindlysende.

Den 17. november: Kraftig artilleriaktivitet fra fjenden. En halv time tidligere havde brigadechefen, Hans Excellence Grossmann, personligt givet ordre til at afløse det udblødte List-regiment. "Sørg for, at du kommer tilbage", sagde han til sidst til oberstløjtnanten. For at modtage denne ordre er kompagnicheferne ankommet til regimentets kommandobunker. På grund af begrænset plads må Adolf Hitler og hans kammerater kortvarigt forlade bunkeren. Der - klokken er kort efter 14.00 - endnu et sus. En voldsom eksplosion - en fuldræffer i regimentets kommandobunker.

Adolf Hitler er den første, der skynder sig ind for at hjælpe. En forfærdelig scene møder ham. I ruinerne ligger kommunikationsunderofficeren Kreitmaier, officersaspiranten Wimmenauer og en ordremodtager døde. Svært såret er sergent Ostberg, regimentssekretæren og officersrepræsentanterne Oberer og Martin. Nu søger hans øjne efter den ærede kommandør. Er han også død? Der ser han oberstløjtnanten falde bagover med en stønnen, hører ham mumle: "Jeg ville bare tjene mit fædreland!"

Med et spring er Hitler ved hans side. Det samme gør kammerat Bachmann. Kommandørens lemlæstede venstre hånd dingler, og hans højre ben er rødt af blod - en granatsplint har skåret hovedpulsåren over. Blodtabet er stort, kun hurtig handling kan bringe redning. Hitler tænker ikke længe. Hurtigt lægger han en moskompres over det dybe sår og binder det sammen med en telefonledning for at stoppe den massive blødning. Det virker, nødbandagen er dygtig og opfylder sit formål.

En kammerat fra regimentet

Budbringeren

I løbet af natten måtte jeg to gange bringe beskeder til den tredje bataljon i den sydlige sektor af Roeux. Budbringeren Hitler skulle ledsage mig. På en kort strækning kunne vi bruge jernbanedæmningen som velkomment dække. Men snart måtte vi forlade den og krydse åbent terræn. Stien førte os forbi to fremskudte kanonstillinger. Næppe var vi kommet tæt på dem, før fjenden hilste os med morderisk ild. Naturligvis var dette forbrug af ammunition ikke kun møntet på os, men først og fremmest på kanonerne, som må have vakt englændernes mistanke. Hvis jeg havde været alene, ville jeg ikke have haft nogen betænkeligheder ved at gå i fuld dækning. Ingen ville have holdt det imod mig. Vores besked havde intet at gøre med bataljonernes militære handlinger. Hvis den lå der et par timer senere, ville det ikke gøre den mindste forskel. Men min ledsager var af en anden opfattelse. Uden den mindste tøven forsøgte han - naturligvis under brug af alle dækninger - hurtigt at komme igennem heksekedlen.

Blandt budbringere er det ofte sådan, at de skal krydse åbent terræn under den mest intense beskydning, mens det for mig var nyt at bevæge mig sådan, på trods af mine år i skyttegravene. Naturligvis ville jeg ikke tage mig dårligt ud og måtte følge efter. Og det gik godt. Vi kom begge ud af farezonen uden skader.

På turen tilbage var vi igen knap nok kommet tæt på kanonerne, da den fjendtlige ild begyndte igen. Selvfølgelig var der heller ikke noget stop denne gang, og dryppende af sved, men uskadte, nåede vi den beskyttende jernbanedæmning.

I begge de følgende faser af Arras-slaget fulgte Hitler mig igen et par gange, og hver gang slap vi fra det uden skader.

I de dage fik jeg en vag fornemmelse af, at denne budbringer var ekstra heldig, og hvad var mere naturligt, end at jeg følte mig i mindre fare, når jeg var i hans selskab.

En kammerat fra fronten

Den ukendte soldat

Under kommandantens foredrag - han talte om situationen og forbedringen af vores stillinger - gik tæppet op, og budbringeren Hitler kom ind. Han gjorde honnør (så godt som muligt i betragtning af hulens lave højde) og afleverede en skriftlig besked. Kommandøren skannede den uden at afbryde sin forelæsning og

gav budbringeren tegn til, at han kunne gå. Da forhænget lukkede sig bag ham, stoppede majoren sin tale, gjorde en bevægelse mod forhænget og sagde med hævet stemme: "Når jeg sender dette sendebud, ved jeg, at missionen vil blive udført lige så godt, som hvis den blev udført af den bedste officer i mit regiment."

Denne ros vakte forståeligt nok den største forbløffelse hos os. Da major von Tubeuf længe var kendt af os som en leder, der kun i de mest sjældne tilfælde gav ros, så var denne ros særlig betydningsfuld, når den blev givet til en soldat, som kommandøren næppe kunne have kendt selv hans navn.

Løjtnant Adolf Meyer

Kilde: *SS Leitheft*, december 1943

NS KAMPFRUF
KAMPFGESAMTHEIT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFRUAUORGANISATION

December 1938   English: 1973   April 2011 2,20

Der Kampf geht weiter !

Sittlich leben nach der Konzeption der Weltmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Ideologie von Massenmord, Völkermord, Verfolgung und Verdichtung haben nicht ausgereicht, das Kraut der geniale Idee unseres heldenhaften Führers Adolf Hitler zu zerstören.

Alle Nationalsozialisten und sonstige arischer Völker sind Kampfgesamten arischen Schicksal an Schicksal an Kampf um die Erlösung unserer arischen Völker.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des bekämpften Volkstums ist heute noch viel größer als in die Vergangenheit.

Der unermessliche Opfer an oben dahi, den Völkermord - gegen alle weisen Völker (y - in English, Span, Hindi and Esperanto), Überforderung und Kampfgesamtheit.

Oh "legal" oder "illegal", ob im "Waldweg" oder im "Steinweg", ob mit Propagandamaterial bewaffnet oder auf einem selbstgefälligen andrer Art. Jeder Nationalsozialist ist unser Führer!

Heil Hitler!
Gerhard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NS Nyhedsbrev
www.nsdapao.org
#1005   18.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Forreste rapport
Interview med Molly
Tredje del

NSK: Dine aktuelle projekter er tydeligtvis filosofiske og kunstrettede.

Beskriv venligst din holdning til sådanne emners betydning for politik.

Molly: Jeg forsøger stadig at opdatere fotoгаллери, men jeg har mest koncentreret mig om Adolf Hitler og menneskeheden har (www.movingtheancient.com/) og jeg har så meget mere at lave. At studere Anden Verdenskrig er et absolut minefelt af information. Man søger oplysninger om en ting og finder to andre ting, som man skal undersøge. Det føltes lidt som om man er arkæolog og graver den begravde fortid frem. En fortid, som de helst ikke vil have, at den kommer frem i lyset. Vi kan måske interneret igen for den store strøm af

the **NEW ORDER**

Number 174 (2022)   English: 1973   April 20, 2021 (20)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware consciousness and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of organizing genocide against all White folk. His means are neo-White immigration, culture dilution, and neo-racism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Heil Hitler!
Gerhard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
 Hundredvis af bøger på mange sprog
 Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

<p>SS Defender against Bolshevism by Reichsführer SS Reichlich Kinnler</p> <p>FOR-DANMARK! MOD BOLJEVISMEN!</p> <p>Translated from the SS Original!</p>	<p>John Deitcher for Hitler's Picture Book</p> <p>The Poisonous Mushroom</p> <p>Translated from the Third Reich Original Der Giftpilz</p>	<p>Reichlich Kinnler</p> <p>Hitler in Italy</p> <p>HITLER in ITALIEN</p> <p>English / German Deutsch / English</p>	<p>SS Viewpoint - Vol. 9 Wife and Family</p> 	<p>Theodor Fritsch</p> <p>The Sins of High Finance</p> 	<p>Luftwaffe War Art Die Luftwaffe im Bild</p> <p>English - German / Deutsch - English</p>
---	---	---	--	--	--

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!